

Borgarstjórnin í Reykjavík

Alþingi
Erindi nr. P 125/1363
komudagur 30.3.2000

Reykjavík 24. mars 2000

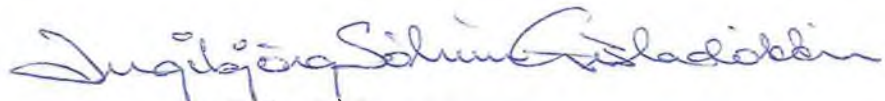
Tilvisun: R00020130
1360GE/kn

Alþingi - Félagsmálanefnd
Sigrún Brynja Einarsdóttir, nefndarritari
150 Reykjavík

Umsögn um frumvarp til jafnréttis laga

Á fundi borgarráðs í dag var lagt fram bréf jafnréttisráðgjafa frá 13. þ.m. ásamt umsögn um frumvarp til jafnréttis laga.

Meðfylgjandi umsögn er hér með send til kynningar.

Ingibjörg Sólrun Gísladóttir

Afrit:
Jafnréttisráðgjafi

Alþingi - Félagsmálanefnd
Sigrún Brynja Einarsdóttir, nefndarritari
150 REYKJAVÍK

Umsögn um frumvarp til laga um jafna stöðu og jafnan rétt kvenna og karla

Með bréfi dags. 11. febrúar 2000 óskaði félagsmálanefnd Alþingis eftir umsögn jafnréttisráðgjafa Reykjavíkurborgar um stjórnarfrumvarp til laga um jafna stöðu og jafnan rétt kvenna og karla sem lagt hefur verið fram á 125. löggjafarþingi, 272. mál. Félagsmálanefnd Alþingis boðaði jafnréttisráðgjafa Reykjavíkurborgar á sinn fund 2. mars sl. og kölluðu nefndarmenn þá eftir að í umsögn jafnréttisráðgjafa yrði sérstaklega fjallað um frumvarpið frá sjónarhóli sveitarstjórnarstigsins.

Af frumvarpinu er ljós sú ætlun stjórnvalda að styrkja í sessi meðferð og stöðu jafnréttismála, jafnt í opinberri stjórnsýslu og á vinnumarkaði og endurspegla á þann hátt framþróun málaflokksins, gera ábyrgð á jafnréttismálum skýrari og bregðast jafnframt við því að of hægt hefur miðað í jafnréttisátt á mikilvægum sviðum samfélagsins, svo sem á vinnumarkaði. Þessum vilja stjórnvalda ber að fagna.

Helstu nýmælin snúa að stjórnsýslulegri stöðu skrifstofu jafnréttismála, breyttu hlutverki Jafnréttisráðs, skipan jafnréttisfulltrúa í öll ráðuneyti, ákvæðum um málsmeðferð kærunefndar jafnréttismála og ákvæði um jafnréttisáætlanir á vinnustöðum. Þá eru í frumvarpinu ný ákvæði um fjölskylduvæna starfsmannastefnu og um kynferðislega áreitni.

Skrifstofa jafnréttismála

Undirrituð telur ákvæði frumvarpsins sem lúta að breytingum á stjórnsýslulegri stöðu skrifstofu jafnréttismála og auknum verkefnum hennar til bóta. Fram að þessu hefur skrifstofa jafnréttismála heyrt undir Jafnréttisráð, skipað fulltrúum hagsmunasamtaka, þar sem samtök á vinnumarkaði hafa vegið þungt. Á síðustu árum hefur nokkuð borið á þeirri gagnrýni að vegna skipunar ráðsins hafi málaflokkurinn hvorki notið kostnað þess að lúta sjálfstæðri stjórn sem geti verið til þess fallin að veita sterkt og gagnrýnið aðhald í jafnréttismálum og sinna málaflokki af þreki og framsýni, né kostnað þess að vera hluti af framkvæmdavaldinu. Með þeim breytingum sem frumvarpið gerir ráð fyrir eru gefin fyrirheit um að skrifstofa jafnréttismála eflist og samstarf hennar við önnur ráðuneyti styrkist. Hinsvegar ber einnig að skoða vilja stjórnvalda til að efla starfsemi skrifstofu jafnréttismála í ljósi þess mats fjármálaráðuneytisins að aukið hlutverk skrifstofunnar muni einvörðungu leiða til 0,5 til 1,0 mkr. kostnaðarauka fyrir ríkissjóð. Að mati undirritaðrar er þetta mikið vanmat á þeim mannafla sem aukið hlutverk skrifstofunnar krefst, eigi hún að valda því svo vel sé og meiru sé ekki lofað en tækifæri er til að efna. Vegur hér þungt að til skrifstofu jafnréttismála hlýtur

að verða leitað varðandi ráðgjöf til fyrirtækja um gerð jafnréttisætlana skv. 13. gr., eins og nánar verður komið að síðar, en einnig má ætla að þörf jafnréttisfulltrúa ráðuneyta fyrir fræðslu, sérfræðipjónustu og samstarf við skrifstofuna sé mikil eigi fulltrúarnir að vera í stakk búnir til að gegna hlutverki sínu með sóma.

Jafnréttisþing

Æskilegt væri að um leið og skrifstofa jafnréttismála fær aukið hlutverk og verkefni og verður undirstofnun félagsmálaráðuneytisins verði jafnframt skapaður sjálfstæður vettvangur þar sem aðilar sem starfa að jafnréttismálum á báðum stjórnsýslustigum, hagsmunasamtök, frjáls félagasamtök sem hafa jafnrétti kynja að markmiði, fræðimenn og fleiri slíkir geti mæst á faglegum grunni. Jafnréttisþing á tveggja ára fresti, sambærilegt við það sem gert var ráð fyrir í frumvarpi til nýrra jafnréttislaga sem lagt var fram á 123. löggjafarþingi, væri vel til þess fallið. Er eftirsjá að þeirri hugmynd, einkum þar sem hlutverk Jafnréttisráðs samkvæmt frumvarpinu mun þrengjast. Hér má vísa til þess að um nokkurra ára skeið hafa jafnréttisnefndir sveitarfélaga haldið landsfund jafnréttisnefnda árlega, en sá fundur hefur verið eini vettvangur nefndanna til að ráða ráðum sínum og efla umræðu innan nefndanna um hlutverk og skyldur jafnréttisnefnda sveitarfélaganna. Þessi landsfundur er háður frumkvæði einstakra nefnda sem taka að sér að halda hann hverju sinni og er með þeim annmarka að vera illa sóttur af nefndum þeirra sveitarfélaga þar sem jafnréttisstarf hefur staðið hvað veikast. Þrátt fyrir að landsfundirnir hafi nýst öflugustu nefndunum nokkuð vel er mikilvægt að styrkja samráð nefndanna með því að skapa þeim formlegan vettvang. Jafnréttisþing með lögbundinni aðild jafnréttisnefnda sveitarfélaga myndi nýtast til þess. Verður nánar vikið að jafnréttisnefndum sveitarfélaga síðar í umfjöllun um 10. gr. frumvarpsins.

Kærunefnd jafnréttismála

Í 4. til 6. gr. er kveðið á um hlutverk kærunefndar jafnréttismála, málsmeðferð og upplýsingaöflun hennar. Ákvæðin eru til bóta með þeirri veigamiklu undantekningu að heimild kærunefndar til að höfða mál fyrir hönd kæranda samvæmt núgildandi lögum fellur niður. Slíkt er eðlilegt sé nefndinni jafnframt veitt úrskurðarvald, en þar sem henni samkvæmt frumvarpinu er eftir sem áður aðeins ætlað að veita álit og beina tilmælum til þeirra sem hún telur hafa brotið gegn rétti kæranda, er sterklega varað við því að veikja kærunefnd að þessu leyti. Kærunefnd var sett á fót til að auðvelda þeim sem telja á sér brotið að leita réttar síns. Veiking kærunefndar leiðir til veikari stöðu þeirra sem telja sig misrétti beitta og torveldar til mikilla muna að markmiðum jafnréttislaga verði náð, enda má ætla að hvati þeirra sem nefndin telur hafa brotið gegn lögum til að verða við tilmælum nefndarinnar minnki umtalsvert ef nefndin hefur ekki málshöfðunarrétt. Verði raunin sú, sem fyrirsjáanlegt er ef 4. gr. frumvarpsins verður óbreytt, er vandséð hver er tilgangur stjórnvalda með starfrækslu kærunefndar. Undirrituð telur niðurfellingu málshöfðunarréttar kærunefndar brjóta í bága við ætlaðan vilja stjórnvalda með frumvarpinu.

Jafnréttisráð

Í greinargerð með frumvarpinu er vísað til þeirra breytinga sem fyrirhugaðar eru á danskri jafnréttislöggjöf um fyrirmynd að nýrri skipan og hlutverki Jafnréttisráðs. Í frumvarpinu er verksvið Jafnréttisráðs takmarkað við vinnumarkaðsmál. Samkvæmt greinargerðinni helgast það nýmæli að fulltrúi fjármálaráðuneytis sitji í Jafnréttisráði af því hversu stór atvinnurekandi það er. Ég vek athygli á því að samkvæmt danska frumvarpinu munu í stjórn hins danska Videncenter for ligestilling eiga sæti fulltrúi frá Amtsrådsforeningen (helst hliðstætt við það stjórnsýslustig hérlendis sem sýslumenn fara með), fulltrúi sambands sveitarfélaga og að auki fulltrúi höfuðborgarsvæðisins í Danmörku (Kaupmannahafnar og

Frederiksberg). Samanlagt er þarna um að ræða þrjá fulltrúa annarra stjórnarsýslustiga en ríkisins. Þetta á sér enga hliðstæðu í íslenska frumvarpinu, þó samsetning nýs Jafnréttisráðs hvað aðra fulltrúa varðar sé hin sama og þess danska.

Samkvæmt skýrslu fjármálaráðuneytisins, *Starfsumhverfi ríkisstarfsmanna við aldahvörf* (1999), er hlutfall starfsmanna sveitarfélaga um 48,5% af heildarfjölda opinberra starfsmanna. Sveitarfélögin eru því sem næst jafnstór atvinnurekandi og fjármálaráðuneytið. Í ljósi áætlana um aukinn tilflutning verkefna frá ríkinu til sveitarstjórna er líklegt að sveitarstjórnarstigið verði innan skamms stærri atvinnurekandi en ríkið. Að auki eru þau ákvarðandi um ýmsa grundvallarþjónustu sem hefur úrslitaáhrif á hvort nærsamfélag íbúanna skapar þeim lífsskilyrði sem stuðla að jafnrétti kynjanna (dagvistarmál, grunnskólamál, íþrótt- og tómstundamál, félags- og öldrunarþjónusta). Því er hér - að danskri fyrirmynd - lagt til að í Jafnréttisráði verði fulltrúi Sambands íslenskra sveitarfélaga og fulltrúi höfuðborgarinnar.

Jafnréttisfulltrúar ráðuneyta

Ákvæðið um jafnréttisfulltrúa innan hvers ráðuneytis er sérlega vel til þess fallið að gera ábyrgð hvers ráðuneytis á jafnréttismálum skýrari. Orðalag 11. gr. frumvarpsins um að þeir skuli hafa *"eftirlit með jafnréttisstarfi á málavíði ráðuneytisins"* er hins vegar opið fyrir mismunandi skilgreiningum á hugtakinu jafnréttisstarf. Í greinargerð frumvarpsins er um skyldur stjórnvalda vísað til alþjóðlegra sáttmála, framkvæmdaáætlunar Sameinuðu þjóðanna (Peking 1995) og Norrænu samstarfsáætlunarinnar í jafnréttismálum. Í öllum þessum áætlunum hefur hin svokallaða samþættingaraðferð (mainstreaming) verið samþykkt sem grundvallarmálun á sviði jafnréttismála. Sama kemur fram í framkvæmdaáætlun ríkisstjórnarinnar í jafnréttismálum. Samþætting felur í sér að um öll mál, hverskonar upplýsingaöflun, stefnumótun og ákvarðanatöku skuli fjallað frá sjónarhóli jafnréttis. Í þessu ljósi verða öll mál að jafnréttismálum, en ekki aðeins afmarkaðar eða sértækar aðgerðir. Svokallað jafnréttismat gegnir þar miklu hlutverki. Því er hér lagt til að fastar verði kveðið að orði um hlutverk jafnréttisfulltrúa ráðuneyta í 11. gr. þannig að á eftir tilvitnuðu orðalagi bætist við *"Þá skulu jafnréttisfulltrúar leggja mat á áhrif ákvarðanatöku í veigamiklum málum frá sjónarhóli jafnréttis."*

Jafnréttisnefndir sveitarfélaga

Í 10. gr. frumvarpsins er fjallað um jafnréttisnefndir sveitarfélaga. Lögbundið verður, eftir sem áður, að sveitarstjórnir skipi jafnréttisnefndir og eru stærðarmörk felld út. Að því leyti virðist það ætlan ríkisstjórnarinnar að efla jafnréttisstarf á sveitarstjórnarstigi. Hinsvegar er fellt út það hlutverk jafnréttisnefnda sveitarfélaga að taka við ábendingum vegna brota á jafnréttislögum. Að öðru leyti endurspeglar ákvæðið hvorki þá nýsköpun sem á sér víða stað á sveitarstjórnarstiginu á sviði jafnréttismála, né er til þess fallið að styrkja stöðu nefndanna á þeim stöðum þar sem vanþróun á sviði jafnréttismála vegna smæðar eða skorts á pólitískum vilja hafa leitt til þess að nefndirnar hafa ekki risið undir hlutverki sínu sem skyldi.

Flest stærri sveitarfélög hafa á undanförunum árum styrkt mjög jafnréttisstarf sitt, sem kemur m. a. fram í að þau stærstu hafa ráðið jafnréttisráðgjafa og vaxandi fjöldi sett sér sérstakar jafnréttisáætlanir. Í þeim hafa sveitarfélögin fjallað um ábyrgð sína sem atvinnurekendur en einnig um aðra þætti sem snúa að jafnréttismálum. Þar á nýsköpunin sér m. a. stað fyrir áhrif frá samþættingarhugmyndafræðinni, en eins og fram kemur í umfjöllun um skipan Jafnréttisráðs hér að ofan hefur þjónusta sveitarfélaga úrslitaáhrif á lífsskilyrði íbúa í mörgum þáttum sem snerta jafnréttismál með beinum hætti. Ákvæði frumvarpsins um jafnréttisáætlanir, sem einnig mun gilda um sveitarfélög, miðast við skyldur þeirra sem atvinnurekenda. Það nýtist því ekki jafnréttisnefndunum sjálfkrafa hvað varðar aðra þætti

jafnréttismála eða sveitarstjórnarstigið í heild.

Landsfundir jafnréttisnefnda, sem áður var vikið að, hafa endurspeglad þann óvefengjanlega vilja nefndanna að styrkja stöðu jafnréttismála á sveitarstjórnarstigi. Í ályktun landsfundar 1999 (hjálögð), sem samþykkt var einróma, eru sveitarstjórnir hvattar til að setja sér jafnréttisáætlanir og fela sérstökum starfsmönnum ábyrgð á málaflökknum. Í ljósi þess að ríkisstjórninni eru í frumvarpi til jafnréttislaga lagðar þær skyldur á herðar að gera á fjögurra ára fresti áætlun um aðgerðir í jafnréttismálum og leggja fram á Alþingi skýrslu um stöðu og þróun jafnréttismála, er eðlilegt að sveitarstjórnarstiginu verði lagðar sambærilegar skyldur á herðar. Í nágrannalöndum hefur gætt þessarar þróunar. Í Svíþjóð er lögbundið að lénin hafi jafnréttisráðgjafa starfandi. Í Danmörku hefur með breytingu á sveitarstjórnarlögum 1995 verið farin sú leið að skylda sveitarfélög til að gera greinargerð um stöðu og þróun jafnréttismála í sveitarfélaginu á tveggja ára fresti. Er þessi lagaskylda sett í samhengi við upplýsingaskyldu stjórnvalda við borgarana. Jafnréttisráði (Ligestillingsrádet - Sekretariat for ligestilling) var jafnframt falið að safna þessum greinargerðum saman og gefa út skýrslu með samantekt yfir greinargerðirnar. Í skýrslu þess frá árinu 1997, *Kønsgerninger i kommunerne*, kom fram að 63,7% sveitarfélaga skiluðu greinargerðum á tilsettum tíma. 18% greinargerðanna voru mjög ítarlegar, en til viðbótar töldust 80% greinargerðanna fullnægjandi. Tveimur árum síðar, 1999, eru 40,5% greinargerðanna skilgreindar sem mjög ítarlegar. Að mati danska Jafnréttisráðsins hefur þetta ákvæði styrkt mjög jafnréttisstarf sveitarfélaga. Taka ber fram að dönsk sveitarfélög eru ekki skylduð til að gera sérstakar jafnréttisáætlanir, en í greinargerðunum kemur fram að ríflega helmingur þeirra hefur samþykkt jafnréttisáætlanir.

Félagsmálanefnd Alþingis er hvött til þess að íhuga með hvaða hætti má með breytingum á frumvarpinu styrkja jafnréttisnefndir sveitarfélaga annarsvegar og hinsvegar jafnréttisstarf sveitarfélaga, en taka má fram að frumkvæðisskylda stjórnvalda, vægi þeirra sem veitenda grundvallarþjónustu til íbúa og fjölskyldna og sú staðreynd að sveitarstjórnarstigið er opinbert, sjálfstætt og lýðræðislega kjörið stjórnsýslustig, réttlætir að mínu mati að ekki séu gerðar síðri kröfur til þess en ríkisins að teknu tilliti til smæstu sveitarfélaga. Til ábendingar er því lagt til nýtt orðalag 10. greinar (viðbót skáletruð).

Sveitarstjórnir skulu, að loknum sveitarstjórnarkosningum, skipa 3-5 manna jafnréttisnefndir sem hafi með höndum jafnréttismál innan sveitarfélagsins samkvæmt lögum þessum. Skulu nefndirnar vera ráðgefandi fyrir sveitarstjórn í málefnum er varða jafnrétti kvenna og karla ásamt því að fylgjast með og hafa frumkvæði að sérstökum aðgerðum til að tryggja jafna stöðu og jafnan rétt kynjanna. *Skulu nefndirnar hafa umsjón með gerð jafnréttisáætlana sveitarstjórna, sem lagðar skulu fram eigi síðar en ári eftir sveitarstjórnarkosningar. Jafnréttisnefndir sveitarfélaga skulu hafa eftirlit með framkvæmd jafnréttisáætlana og leggja á fjögurra ára fresti fram greinargerð um stöðu og þróun jafnréttismála í sveitarfélaginu. Sveitarstjórnir skulu fela sérstökum starfsmönnum framkvæmdastjórn nefndanna.*

Í jafnréttisáætlunum sveitarfélaga sem uppfylla stærðarmörk skv. 13. gr. laga þessara skal, auk ákvæða er lúta að skyldu sveitarfélagsins sem atvinnurekanda koma fram aðgerðir sveitarstjórnar varðandi 20. gr. og markmið um þjónustu sveitarfélagsins í málum er hafa áhrif á stöðu jafnréttismála gagnvart íbúum.

Jafnréttisáætlanir fyrirtækja

Fagna ber 13. gr. frumvarpsins um jafnréttisáætlanir fyrirtækja og stofnana. Í jafnréttisáætlun Reykjavíkurborgar hefur frá árinu 1996 verið ákvæði þar sem stofnunum borgarinnar er árlega gert að setja sér starfsáætlanir í jafnréttismálum þar sem fram komi til hvaða aðgerða þær hyggjast grípa til að ná almennum markmiðum sem lýst er í jafnréttisáætluninni. Eitt höfðuábyrgðarsviða jafnréttisráðgjafa er að fylgja þessu ákvæði eftir með ráðgjöf og eftirliti með starfsáætlunum stofnana. Reykjavíkurborg er þannig vel undir það búin að axla auknar lagaskyldur að þessu leyti.

Reynsla jafnréttisráðgjafa er hinsvegar tvímælalaust sú að á meðan margar stofnanir hafa axlað þessa ábyrgð sína með mikilli þrýði, hafa aðrar þurft talsverða ráðgjöf til að mæta auknum kröfum. Miklu skiptir að fyrirtæki eigi kost á ráðgjöf. Munu stjórnendur væntanlega horfa til skrifstofu jafnréttismála um aðstoð og skiptir miklu að henni sé gert kleift að veita hana.

Kynferðisleg áreitni

Ákvæði 17. gr. um kynferðislega áreitni er mjög í anda áður framkominna frumvarpa/þingsályktunartillagna um kynferðislega áreitni, en því ber að fagna að ákvæði þessarar tegundar komi inn í heildarlöggjöf á sviði jafnréttismála. Vegna reynslu minnar sem jafnréttisráðgjafa af málum af þessari tegund er lagt til að eftir fyrstu málsgrein bættist við: *Atvinnurekendum og skólastjórnendum er skylt að taka kvörtun um kynferðislega áreitni til faglegrar úrlausnar eða beina henni til þar til bærra aðila til umfjöllunar.*

Um 20. gr.

Ákvæði 20. gr. um þátttöku í nefndum og ráðum á vegum hins opinbera er óbreytt frá núgildandi lögum. Ákvæði núgildandi laga hafa ekki tryggt jafnan hlut kynjanna. Til dæmis er hlutur kvenna í nefndum og ráðum á sveitarstjórnarstiginu aðeins um 30%, þó Reykjavík skeri sig úr með 48% hlut kvenna séu aðal- og varamenn taldir saman, en 45% séu aðeins aðalmenn taldir. Þá virðist mikill misbrestur á að hið opinbera virði áminningarskyldu þegar óskað er tilnefninga. Í umfjöllun nefndar Sameinuðu þjóðanna (CEDAW) um framkvæmd Íslands á samningi um afnám allrar mismununar gagnvart konum dagana 17.-24. janúar 1996 var þeim tilmælum beint til íslensku ríkisstjórnarinnar að breyting verði gerð á jafnréttislögunum til að tryggja að hvort kyn eigi að minnsta kosti 40% fulltrúa í nefndum og ráðum. Er löggjafarvaldið hvatt til að verða við tilmælum nefndarinnar nú þegar tækifæri skapast við endurskoðun jafnréttislaganna.

Félagsmálanefnd Alþingis eru færðar bestu þakkir fyrir að gefa jafnréttisráðgjafa Reykjavíkurborgar kost á að veita lagafrumvarpinu umsögn sína.

Virðingarfyllt

Hildur Jónsdóttir

Hjálagt:
Ályktun landsfundar jafnréttisnefnda 1999

Ályktun Landsfundar jafnréttisnefndar sveitarfélaga 1999

Landsfundur jafnréttisnefnda sveitarfélaga haldinn í Kópavogi 30. október 1999 beinir því til allra sveitarstjórna að marka skýra stefnu í jafnréttismálum með því að samþykkja sérstakar jafnréttisáætlanir, fela sérstökum starfsmönnum ábyrgð á málaflokknum, skapa þeim stjórnsýslulega stöðu, aðstæður og fjármagn til að sinna málaflokknum af röggsemi en gera jafnframt öllum kjörnum fulltrúum, embættismönnum og stjórnendum ljósa ábyrgð sína á jafnréttismálum.

Landsfundurinn beinir því til sveitarstjórna að afla með reglulegum hætti tölulegra upplýsinga um aðstæður karla og kvenna í viðkomandi sveitarfélagi og móta stefnu og þróa þjónustu á öllum sviðum innan sveitarfélagsins í anda samþættingar. Stjórnsýsluhættir, verklag og skipulagning vinnu og þjónustu verði endurskoðuð í þessum anda frá jafnréttissjónarhóli, þannig að tryggt sé að jafnan sé tekið fullt tillit til sérstöðu beggja kynja.

Landsfundurinn hvetur sveitarstjórnir til að viðurkenna jafnréttismál sem sérhæft þekkingarsvið sem nauðsyn ber til að fræða kjörna fulltrúa, embættismenn, stjórnendur, starfsmenn og allan almenning um.

Landsfundurinn beinir því til sveitarstjórna að efla samstarf sín á milli um að afla þekkingar og þróa aðferðir og verkefni á sviði jafnréttismála, bæði að því er snýr að sveitarfélögunum sjálfum og stofnunum þeirra og að því er snýr að íbúum. Í því sambandi hvetur landsfundurinn einnig til samstarfs við önnur stjórnvöld, atvinnulíf, félagasamtök, kvennasamtök, stéttarfélög og mennta- og fræðastofnanir.

Landsfundurinn hvetur sveitarstjórnir til að axla ábyrgð sem þungvægir atvinnurekendur á að vinna gegn kynskiptingu vinnumarkaðar, launamisrétti gegn konum og hefðbundnu vanmati á störfum kvenna og að þróa aðferðir til að mæta þörfum starfsfólks á að samræma atvinnu og fjölskyldulíf.

Landsfundurinn hvetur stjórnarmálaflokka, sveitarstjórnir og alla aðra sem málið varðar til að efla lýðræði á sveitarstjórnarstigi með því að tryggja jafnan hlut karla og kvenna á framboðslistum, í stjórnnum, nefndum og ráðum og í vinnuhópum eða verkefnastjórnnum sem áhrif hafa á ákvarðanatöku á sveitarstjórnarstigi. Landsfundurinn ítrekar lögbundna áminningarskyldu sveitarstjórna við allar tilnefningar í nefndir og ráð.

Landsfundurinn er sér meðvitaður um að löggjafarvaldið hefur ekki skapað sveitarstjórnnum lögformleg vopn til að aðgerða gegn þeirri klámvæðingu íslensks samfélags sem í vaxandi mæli hefur sett svip á nánasta umhverfi okkar hin síðari ár og tengist alþjóðavæðingu kynlífsiðnaðarins. Klámvæðingin nærast á erfiðum félagslegum og efnahagslegum aðstæðum kvenna annars vegar og vörugerfingu karlmanna á líkama þeirra hinsvegar. Fundurinn hafnar því að gera þær konur sem eru fórnarlömb klámvæðingarinnar ábyrgar fyrir henni, en lýsir allri ábyrgð á hendur íslenskra eigenda nektardansstaða, sem og símaþjónustufyrirtækja og tiltekinna fjölmiðla héraendis sem hafa skapað sér tekjumöguleika með því að ýta undir klámvæðinguna. Landsfundurinn beinir því til löggjafarvaldsins að samþykkja þegar í stað lög sem heimila sveitarstjórnnum að takmarka leyfi til rekstrar veitingastaða af þessari tegund og hvetur sveitarstjórnir til að nýta öll þau vopn sem löggjafinn býr þeim í þessu skyni.

Samþykkt samhljóða